

„Říká detektiv poručík, vyšetřovatel vraždy Rostislava Skaláka.“
Zasmál se a krátkým pohybem zdvihl dlaně ve smířlivém gestu.
Ponurou náladu tím částečně odehnal.

„Hodím tě pak zpátky a auto zítra odvezeme na opravu. Ve Výslavě je jeden Němec, co to dělá.“

„Automechanik?“

„Rovnou mu zavolám.“

Aniž by přibrzdil, našel číslo v seznamu. Nastavil hlasitý odpolech a telefon hodil do přihrádky na kávu.

„Halo, Günther! Můžu k tobě zítra hodit auto? Kontrolka hlásí filtr... ne, pevných částic... mazda... nevím... nevím... zítra dopoledne, před obědem? Super! Danke, tchüs!“ Kývl na Izabelu.

„Je to zařízený. Koupil si tu zámek s pozemkem, kde si postavil garáž.“

„Němec se přistěhoval do Čech a dělá tu automechanika,“ zopakovala nevěřicně Izabela a s trhanými pohyby si odtáhla sedadlo spolujezdce téměř celé dozadu, aby měla dost místa na nohy. Pohlédla se zabořila do sedačky a založila si ruce na prsou. „Že jezdí Češi do Německa makat do fabrik, nemocnic a na nákupy, je mi jasné, ale že by sem Němci jezdili opravovat motory, to slyším poprvé.“

„Do Výslavy se nikdo nestěhuje jen tak,“ odušil Jára a promnul si oko. Dál to nerozváděl a její pohled ignoroval.

„Proč ses odstěhoval pryč?“

„Šel jsem jen do Domažlic, za kopec. Výslavy jsem měl plné zuby. Někdy se tu nedá dýchat. Ani jedna manželka tu stejně nechtěla bydlet.“ Neznatelně si povzdechl. „Když tu žiješ... každý o tobě všechno ví. Když má jeden chřípku, dostanou ji všichni. Výslava žije pro sebe. Má kolem sebe nedobytnou hradbu lesa. Civilizace sem pronikla jen naoko. Stačí, když se budeš chvíli s někým bavit, a poznáš, že všichni pořád žijou jako před sto lety. Možná tisíci,“ dodal s nepatrným odfrknutím.

„Takže ten tvůj známý starosta dělá do politiky?“

„Politik!“ vyprskl Jára a v hrudníku mu zaburácel sarkastický smích. „To mu musím říct. Olda jen starostuje, za nezávislé. Pálí

mu to. Umí získat různé granty na... rozvoj venkova a zemědělství. Za peníze z EU tam už leccos nechal renovovat nebo postavit. Je chytřej, v něčem mnohem chytřejší než já. Zažili jsme spolu le-dacos, když jsme sloužili v armádě. V Kosovu. Jsou věci, na který chceš zapomenout.“

„To byl jediný důvod?“

Všimla si, jak přešel dlaní po volant, zatímco přemýšlel.

„Taky kvůli tehdejší manželce. Stavěli jsme dům.“

„Rozešli jste se ve zlém?“ pronesla trochu drsněji, než chtěla. Jára jen nespokojeně mlaskl.

„Rozdílný názory na některé věci. Znáš to. Ale to už je dávno. Nechali jsme to v minulosti.“ Teď byla řada na Izabele, aby se odmlčela. Jára k ní na vteřinu stočil pohled, načež se vrátil ke sledování silnice před sebou. „Dům připadl ex, druhá už mě dostala s holým zadkem. Teď bydlím v podnájmu. Táhne mi na padesátku a nemám vlastní střechu nad hlavou. Budu si muset pořídit alespoň garsonku, ale nemám na to čas a hypotéku mi dá jen málokdo. V práci je toho tolik, že si někdy říkám, že bych si měl rovnou ustlat na stanici.“

„A nechceš bydlet ve svojí chalupě?“

Zavrtěl hlavou. „S Výslavou jsem dávno skončil. Raději v podnájmu než v téhle prokleté díře.“

Řídil dál v tichosti, dokud nespatrili světla Domažlic. Na ulicích před několika otevřenými restauracemi a bary podupávaly hloučky kuřáků, ponořených do tlumených hovorů. Vzal to kolem náměstí, kde stály rozestavěné vánoční stánky, kýčovitě a opuštěné. Někteří stánkaři to už pro dnešek vzdali. Jen obtlouklý umaštěný muž s langoši obsluhoval mladý pár. Mrtvolné světlo zářilo na jeho nepřátelský, zarputilý výraz.

Jára zaparkoval před krabicovitou budovou na místě vyhrazeného pro policii. Směs betonu, kovu a podlouhlých oken připomínající staré paneláky prozrazovala, že policejní stanici postavili během normalizace a od té doby se větší rekonstrukce ještě nedočkala.

Těžká prosklená vrata se otevírala se skřípěním do vstupní vykachlíkované haly, ozářené řadou zářivek. Některé z nich bzučely